

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum Sacramentum imprimat aliquem characterem in anima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Obijciunt 1. August. qui loco à nobis citato & alibi dicit, non esse credendum antiquos Patres nullo Sacramento opitulatos fuisse infantibus.

Resp. August. non sumere Sacramentum sicut communiter à Scholasticis sumitur, neque sumere pro signo externo, sed latiori significatione, prout idem est quod mysterium seu secretum: quod optime potest fidei applicari, quia virtus fidei ad delendum peccatum originale non fuit ita cognita, quamvis reipsa paruulis prodesset. hanc esse mentem Augustini patet ex loco de nuptijs citato, ubi dicit superioribus temporibus latuisse Sacramentum iustificationis ex fide.

Obijciunt 2. quod infantes debuerint initiari cultui diuino more hominibus accommodato, & proinde signo aliquo externo; cum homo constans animo & corpore Deum etiam corpore colat. Confr. non solum fides, sed etiam fidei professio, est ad salutem necessaria.

Resp. fidem abunde sufficere ut infantes apud Deum iniciantur, & proinde non necessariò debuisse initiari externo signo: cuius signi necessitas proacquirenda iustificatione non apparet vel ex Scripturis, vel ex Patribus: quamuis enim homo constans animo & corpore suam fidem facile protestetur signo externo, & ut iam dictum est facile moueatur ad huiusmodi actum ex fide interiori, non tamen est necesse asserere illum fuisse necessarium ad paruulorum iustificationem. Ad confr. respondeo fidei professionem non semper esse ad iustificationem vel salutem necessariam.

Contra: si sola fides suffecerit, & quidem informis, ut supra dictum est, ante baptismi institutionem facilius erat salus paruulis quam post baptismum institutum, quod nullo modo est concedendum, cum sit certa & receptissima sententia viam ad salutem in lege euangelica esse faciliorem quam in lege Mosaica, vel natura.

Resp. 1. pene idem sequi, quamuis signum aliquod externum requireretur: cum enim illud saltem pro alijs quam pro masculis Iudæorum non esset determinatum, sed quodlibet posset assumi, etiam preces; deberet dici facilius medium delentis peccatum originale, quam in noua lege, in qua est unicum ordinatum medium, scilicet baptismus, & proinde absurdum quod videtur sequi ex nostra sententia, sequitur etiam ex altera: atque adeò propter illud potius dicendum esset non fuisse remedium etiam indeterminatum ad tollendum peccatum originale, quod est contra communem Doctorum etiam prioris sententiæ.

Resp. ergo 2. neg. assumptum: cum enim pauci ante Christum natum veram fidem habuerint, & proinde non potuerint facile moueri ad fidem paruulis applicandam, seu ad applicandum remedium contra peccatum originale, quod in lege euangelica facile applicatur, & dictis non sequitur infantes olim facilius potuisse iustificari quam in noua lege.

Obijciunt 3. Patres docent adultos per sacrificia sibi consuluisse contra peccatum originale; igitur etiam censent signum externum fuisse necessarium pro paruulis.

Resp. neg. consequentiam, cum expressè sentiant solam fidem sufficere, quam omni actui externo opponunt, non autem soli sacrificio prout censent aliqui contrariæ sententiæ: nam particula, etiam vim habet, & in hunc sensum potest accipi, neque vel leuiter apparet Patres aliquem externum actum requisuisse.

Adde adultos potuisse obtinere remissionem peccati originalis sine sacrificio per actum internum dilectionis Dei.

Obijciunt 4. ex dictis sequi antiquos potuisse consulere infantibus in vtero materno constitutis, cum per fidem interiorem potuerint illos Deo offerre; consequens autem non videtur admittendum.

Resp. neg. sequelam, quia de illis nihil habemus ex Patribus, cum semper loquantur de paruulis natis ex vtero. Adde quod constituti in vtero non fuerint humano more inter homines, quibus pro eo statu per alios consuli potuerit.

Circa dicta hoc & præcedenti dubio aduerte, quod dictum est de fide in Christum &c. non ita intelligendum, quasi iudicemus explicitam fidem in Christum &c. fuisse necessariam: solum enim volumus per fidem parentum eis applicatam illos potuisse liberari à peccato originali, siue ea fides debuerit esse explicita, siue implicita, de quo 2.2. in materia de fide agendum est.

Ex dictis facile colligitur resolutio eius quod art. 3. præcedentis questionis in hunc locum reieciimus, scilicet an ante legem scriptam fuerint aliqua Sacramenta propriè dicta, præter circumcissionem: ex ijs enim colligitur non fuisse, cum non videatur Deus instituisse vlla signa, quæ sanctitatem etiam legalem contulerint, & veram animæ sanctitatem præfigurant.

104.

Obiectio 4.

De infantibus adhuc in vtero.

Resp.

Corollar. Ante legem scriptam nullum fuit Sacram præter Circumcisionem.

QVÆSTIO LXIII.

De effectu Sacramentorum qui est character.

ARTICVLVS I.

Vtrum Sacramentum imprimat aliquem characterem in animâ?

R

ESPONDET affirmatiuè. vbi

Notandum 1. sensum tam articuli quam conclusionis esse indefinitum. nam docet in genere aliqua Sacramenta characterem imprimere.

Notandum 2. V Vicleffum, ut refert V Valden- sis tomo 2. doctrinalis fidei cap. 109. sentire nullum Sacramentum characterem imprimere; quem hac in parte passim sequuntur nostri temporis hæretici.

Scotus in 4. dist. 6. quæst. 9. §. Ad questionem Opinio potest dici, quamuis admittat characterem, censet

tamen neque autoritate neque ratione euidenter probari posse, & proinde videtur existimare sententiam que asserit per aliqua Sacramenta imprimi characterem, solum esse probabilem, in quod etiam inclinat Gabriel eadem dist. quæst. 2. art. 2. conclusione 1. Durand. dist. 4. quæst. 1.

Sed sententia D. Thom. vera est contra hereticos, quam passim tradunt Doctores; & est de fide certa, definita in Florent. in quo definitur baptismum, confirmationem & ordinem characterem id est spirituale quoddam signum à se ipsis distinctum imprimere in anima, indelebile; & in Trid. sess. 7. can. 9. de Sacramentis in genere. Eadem veritas traditur

Resp. affir.

Error Wicleff.

Scoti.

Resolutio est de fide.

Florent.

Trident.

Cap. Maiores.

ab Innocentio 3. capit. *Maiores* de baptismo & eius effectu, estque totius Ecclesie consensu recepta.

Cap. Ad abolendam.

Ex quo sequitur hæreticum esse qui senserit characterem per nulla Sacramenta imprimi, iuxta cap. ad abolendam de hæreticis, & sententiâ excommunicationis inmodari. Falsa proinde est hæreticorum calumnia dicentium, Innocentium 3. primum excogitasse characterem per Sacramenta imprimi, quæ calumnia ex ipsomet capitulo *Maiores* citato refellitur. Item ex eo quod Patres hanc veritatem tradiderint, quam ex traditione apostolica videantur accepisse: nam alioquin rem quæ ex sola ratione probari non potest, nunquam tam constanter assensissent.

3.

Non satis prob. ex Script.

a. Cor. I.

Aliqui hanc veritatem probant ex Scriptura. Verum si quis diligenter perpendat loca Scripturæ adferri solita, non videntur sufficienter intentum probare. nam inter cætera illud Apost. 2. ad Cor. I. *Qui autem confirmati sunt vobiscum in Christo, & qui unxi nos Deus, qui & signavit nos, & dedit pignus spiritus in cordibus nostris.* minus videtur efficax, cum varij consignationem, de qua agit Apost. velint fieri per gratiam sanctificantem. omisâ ergo Scripturâ, apertè

Prob. ex PP. Cyrill.

Probatur ex Patribus. Cyrillo Hierosolymitano præfatione in catecheses §. *Magnum est.* ubi ait: *Magnum est præpositum hoc baptisma, captivitatibus liberatio, peccatorum remissio, mors peccati, animæ regeneratio, vestimentum candidum, signaculum sanctum & indelebile.* quibus postremis verbis constat illum censere baptismum imprimere characterem, cum omnis alius baptismi effectus deleri possit. Nazianz. oratione 40. quæ est in sanctum baptismum in principio, ubi inter cæteras baptismi laudes ponit, quod sit sigillum, quia conservatio est ac dominationis significatio. quibus verbis inter baptismi effectus ponit sigillum seu characterem. August. epist. 23. in medio dicente: *nam si christiani baptismi Sacramentum quod unum atque idipsum est, etiam apud hæreticos valet & sufficit ad consecrationem, quamvis ad vitæ æternæ participationem non sufficiat, quæ consecratio verum quidem fecit hæreticum extra Domini gregem habentem dominicum characterem.* Libr. 6. de baptismo contra Donatistas cap. 1. ante medium; ubi postquam docuisset baptismum per hereticos collatum non emundare à peccato, ait: *habere tamen & dare & accipere baptismi Sacramentum, satis eluxit pastoribus Ecclesiæ catholice toto orbe diffusæ, per quos postea plenarij Concilij auctoritate originalis consuetudo firmata est, etiam tunc quæ foris errabat & dominicum characterem à fallacibus depradatoribus suis foris acceperat, & veritatem ad christianæ unitatis salutem ab errore colligi, à captivitate liberari, characterem tamen dominicum in ea agnosce potius quam improbari.* quibus verbis ostendit per baptismum imprimi characterem; quam sententiam pluribus alijs locis tradit.

Nazianz.

August.

Prob. ratione.

Probatur etiam ratione theologica. Constat etiam apud hæreticos aliqua Sacramenta repeti non posse; cuius rei non potest alia solida ratio adferri, quam quod imprimant characterem, iuxta Flor. & Trident. supra. Nam quod dicunt hæretici idcirco baptismum repeti non posse, quod sit ingressus in Ecclesiam; non est solidum, si per ipsum baptismum character non imprimatur, ratione cuius is qui Sacramentum recepit, semper censetur ad Ecclesiam pertinere. si enim nihil simile imprimatur, cur baptizatus exire nequeat & redire, atque adeo baptismum iteratò recipere?

2. Dominus aliqua Sacramenta instituit, non

tantum ad propriam suscipientis iustificationem, sed etiam ut per ea diuino cultui peculiariter deputaretur; v. g. ut homo per Baptismum initiaretur fidei, intraret in Ecclesiam, & fieret capax aliorum Sacramentorum recipiendorum: per Confirmationem consecraretur & deputaretur ad liberam fidei professionem, ut tanquam Christi miles eius fidem liberè profiteretur: per Ordinem constitueretur dux in Ecclesia & Sacramentorum minister. fuit autem conveniens imprimi aliquod signum permanens, per quod homo ad huiusmodi spiritualia deputaretur, & distingueretur ab alijs hoc modo non deputatis.

Dices: etiam nobis fatentibus non sunt aperta testimonia Scripturæ ad probandum characterem per aliqua Sacramenta imprimi, ergo verius est huiusmodi characterem non esse effectum Sacramentorum.

Resp. neg. consequentiam; eum enim confet ex Conciliorum definitionibus & Patrum sententijs, per quædam Sacramenta imprimi, etiam constat illum esse Sacramentorum effectum ex Christi institutione; cum effectus Sacramentorum non protineat ex humana voluntate. Adde quod Ecclesia nunquam rem tanti momenti tradidisset, nisi ex Apostolorum doctrina hausisset. Quod si aliqui hanc doctrinam non ita habuerunt perspectam, non obstat, nec eam facit minus certam postquam ab Ecclesia est definita.

Ex solutione ad 2. adverte characterem spirituales habere rationem signi in quantum per sensibile Sacramentum imprimitur. hac enim ratione est sensibilis in causa: nam per hoc aliquis cognoscitur baptismali characterem esse insignitus, quod sit ablutus aqua sensibili sub certa verborum forma, atque adeo cognoscitur distinctus ab ijs qui huiusmodi characterem non receperunt.

Circa solutionem ad 3. adverte antiqua Sacramenta nullum characterem spirituales impreffisse, eò quod nullam in se virtutem spirituales haberent. quod etiam de circumcisione videtur intelligi, iuxta doctrinam D. Thom. supra relatam, & tenent communiter Theologi. vide Sotum dist. 1. q. 4. art. 1. in fine; quamvis aliqui minore cum fundamento existiment circumcissionem impreffisse spirituales characterem.

Characteris effectus in varijs sacramentis.

Instantia.

Resp.

Antiqua Sacramenta non impreffissent characterem.

6.

Resp. aff.

ARTICULVS II.

Vtrum character sit spiritualis potestas?

RESPONDET esse spirituales potestatem ad ea quæ pertinent ad diuinum cultum.

D Y B I V M I.

Vtrum character sit aliquid reale ab anima & eius potentij distinctum?

VARIE sunt hæc de re sententiæ. 1. Est Dur. dist. 4. q. 1. docentis characterem solum esse relationem rationis ex diuina ordinatione vel pactione, quæ aliquis deputatur ad sacras actiones, sicut ratio pretij in pecunia est relationis orta ex humana institutione. quam sententiâ in re ipsa censet probabilem Sotus dist. 1. q. 4. art. 2. §. *Hæc sententia* quatenus censet esse probabile characterem in re non distingui à subiecto.

1. Sententia Durandi. Esse relationem rationis.

2. Est